

Η ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

ΕΓΚΩΜΙΟ

στὸν π. Γερβάσιο Ραπτόπουλο¹

Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Νικολάου

Μεγάλη μέρα σήμερα. Μαζευθήκαμε γιὰ νὰ τιμήσουμε ἓνα μοναδικὸ ἔργο καὶ ἓνα σπάνιο πρόσωπο ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ σταθοῦμε ταπεινωμένοι δοξολογικὰ ὅλοι μαζί ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καθὼς εἴμαστε κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ψέμμα, τὸν συμβιβασμὸ καὶ τὴ δυσωδία τῆς διαστροφῆς, ἡ καρδιά μας διψάει γιὰ ἀλήθεια καὶ αὐθεντικότητα, γιὰ ἔμπνευση καὶ ἱερὸ ἐνθουσιασμό. Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν γιὰ λίγο τὴ σκέψη μας νὰ περιηγηθεῖ μέσα στὶς ἀδιάψευστες ἀλήθειες τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου.

Κυριακὴ τῆς Κρίσεως. Λίγες μόλις μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Μεγάλη Σαρακοστή. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς θυμίζει τὰ ἔσχατά μας. Καὶ τὸ κάνει τοποθετῶντας ὅλους μας ἐνώπιον τοῦ Ἀδεκάστου Κριτοῦ. Ὁ κάθε ἄνθρωπος μπροστὰ στὸν Κύριο ἐν ἀναμονῇ τῆς μεγάλης ἀποφάσεως ποὺ καθορίζει τὴν αἰώνια κατάστασή του. Τέτοια λοιπὸν μέρα, ἀντὶ ἄλλου εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος, ἡ Ἐκκλησία μας σοφὰ ἐπιλέγει τὴν παραβολὴ τῆς κρίσεως, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου. Εἶναι ἡ τελευταία παραβολὴ τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται στοὺς μαθητές του, ὄχι στοὺς ὄχλους, μετὰ τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδό Του στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ γεγονὸς τοῦ Μύρου τῆς Βηθανίας, δηλαδὴ προσφέρεται ὡς παρακαταθήκη Του λίγο πρὸ τοῦ πάθους.

Ὁ Κύριος μπορεῖ νὰ θέτει ὡς ὄρο σωτηρίας τὴν πίστη καὶ τὸ βάπτισμα - «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται» - ἢ τὴν αὐταπάρνηση - «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, δὸς πτωχοῖς καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι» - ἢ τὴν ζωὴ κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν μακαρισμικῶν ὄρων, τὴν ἡμέρα ὅμως αὐτὴν ἡ ἔμφαση δίδεται στὴν ἀγάπη πρὸς τον πλησίον, μάλιστα καὶ ὡς προϋπόθεση μετοχῆς στὸ πάθος τοῦ Κυρίου.

Στὴν παραβολὴ τῆς κρίσεως ὡς ὄρος σωτηρίας τίθεται ἡ ἀγάπη, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ φροντίδα στὸν πεινασμένο, στὸν διψασμένο, στὸν ξένο, στὸν γυμνὸ, στὸν ἀσθενῆ καὶ στὸν φυλακισμένο· «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς

¹ Αἴθουσα Τελετῶν ΑΠΘ, Κυ 22.10.2017.

κόσμου· ἐπέινασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα καὶ ἐπεσκεψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με» (Ματθ. κε' 34-36). Καὶ συνεχίζει ὁ Κύριος· «ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (στ. 40). Τί φοβερὸς αὐτὸς ὁ τελευταῖος λόγος! Στὸ πρόσωπο τοῦ ἐλαχίστου συνανθρώπου μας, τοῦ ξεχασμένου, τοῦ ἀδικημένου, τοῦ περιφρονημένου εἰκονίζεται ὁ Κύριος τῆς δόξης. Ὁ πεινασμένος, ὁ διψασμένος, ὁ γυμνός, ὁ ξένος, ὁ ἀσθενής, ὁ φυλακισμένος εἶναι ἡ εὐκαιρία τῆς σωτηρίας μας, εἶναι κενούμενος ὁ ὄρατὸς Θεὸς ἐκείνη τῆ στιγμή.

Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς διαβαθμίζεται ἡ ἀγάπη πρὸς ὅλες αὐτὲς τίς κατηγορίες τῶν πασχόντων συνανθρώπων μας. Κατ' ἀρχήν, ἡ συμπάθεια πρὸς τὸν πεινασμένο, τὸν διψασμένο καὶ τὸν γυμνὸ φαίνεται νὰ εἶναι κάπως πιὸ ἀπλῆ. Αὐτὸ πὸν ἀπαιτεῖ εἶναι νὰ βγεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς προσωπικῆς του φιλαυτίας, ἀνεσης καὶ καλοπέρασης, νὰ σκεφθεῖ τὸν ἄλλον, νὰ τὸν προσέξει, νὰ ἐνδιαφεροθεῖ, νὰ τὸν φροντίσει. Νὰ δώσει λίγο χρόνο, νὰ ἀσχοληθεῖ, ἴσως νὰ προσφέρει κάτι ἀπὸ τὰ δικά του, κάτι λίγο νὰ στερηθεῖ, ἢ νὰ ζητήσῃ καὶ ἀπὸ ἄλλους, νὰ ὑποχρεωθεῖ. Τὸ νὰ θελήσῃς νὰ βοηθήσῃς κάποιον πὸν στερεῖται τὰ στοιχειώδη, τὸ φαγητὸ καὶ τὰ ροῦχα ἢ τὸ νὰ προσφέρῃς ἓνα ποτήρι νερὸ σὲ ἓναν κουρασμένο δὲν ἀπαιτεῖ θυσία, προϋποθέτει συμπάθεια καὶ φιλαδελφία.

Στὴν περικοπὴ ὅμως ὑπάρχει ὡς προϋπόθεση ἀγάπης καὶ ἡ φιλοξενία τοῦ ξένου. Ἐδῶ ἀπαιτεῖται κάτι παραπάνω. Τὸ πρῶτον εἶναι νὰ μεταμορφώσῃς τὸν ἄγνωστο καὶ ἀπόμακρο, ἀφοῦ εἶναι ξένος, σὲ δικό σου ἄνθρωπο. Στὴ χριστιανικὴ καρδιά δὲν ὑπάρχουν ξένοι ἀλλὰ μόνο οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ «τούς κοσμικῶς διεσπαρμένους ὁμοχώρους ποιεῖ» καὶ τοὺς ξένους τοὺς καθιστᾷ ἀδελφούς, τοὺς δὲ στενοὺς τῆ καρδία χωρητικούς. Αὐτὸ γιὰ νὰ γίνῃ πρέπει νὰ ξεπεράσῃς τὸ αἶσθημα πὸν σὲ διακατέχει γιὰ τὸν ἄλλον ὅτι εἶναι ἄγνωστος, ἀπόμακρος, τίς σκέψῃς μήπως σοῦ κάνει κάτι κακὸ ἢ μήπως εἶναι ἀδιάκριτος ἢ τί συνήθειες ἔχει ἢ πόσο βάρος θὰ σοῦ γίνῃ ἢ μήπως σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸ πρόγραμμά σου ἢ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ γιὰτί δὲν ἔλαβε πρόνοια ὁ ἴδιος γιὰ τὴ φιλοξενία του καὶ τώρα βρίσκεται σὲ ἀνάγκη.

Ἡ ἀγάπη καὶ φροντίδα τοῦ ἀρρώστου εἶναι ἀκόμη πιὸ δύσκολη. Ἐδῶ πρέπει νὰ θυσιάσῃς περισσότερα. Εἶναι καὶ ὁ φόβος μήπως σοῦ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειά του, ἐνδεχομένως ἢ γκρίνια ἢ ἢ τυχὸν ἀχαριστία ἢ καὶ ἀγένεια, συμπεριφορὲς πὸν γίνονται ἐντονότερες ὅταν κανεὶς ὑποφέρει. Ἐπί-

σης συχνά ό άρρωστος μυρίζει ή έχει άποκρουστική εικόνα ή σοῦ θυμίζει τὸ ένδεχόμενο κι έσύ νά άρρωστήσεις και τὸ άπωθείς. Άν εἶναι σοβαρά άρρωστος και ή ασθένειά του εἶναι άπειλητική για τή ζωή του, διακατέχεται από τήν άγωνία τοῦ θανάτου, δέν γνωρίζεις πῶς νά τοῦ μιλήσεις, θλίβεσαι πολύ και μόνον πού τόν βλέπεις νά ύποφέρει. Η έπίσκεψη και πολύ περισσότερο ή φροντίδα ένός ασθενοῦς εἶναι άρκετά πιό δύσκολη από τή φροντίδα ένός πεινασμένου ή φτωχοῦ. Και όμως τὸ εὐαγγέλιο σε καλεῖ νά τόν αισθάνεσαι πολύτιμο, έστω κι αν δέν μπορεῖ νά προσφέρει τίποτα, έπιθυμητό, έστω και αν σε θλίβει ή άποκρουστική εικόνα του, άγαπητό, έστω και αν εἶναι άχάριστος ή δύστροπος. Ο ασθενής, μάλιστα ό δύσκολος, ό έλάχιστος, εἶναι ό αδελφός τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μοναδική εύκαιρία συνάντησης μαζί Του.

Στήν ύπέροχη όμως αὐτήν εὐαγγελική περικοπή ύπάρχει και μιὰ άλλη κατηγορία· εἶναι ό φυλακισμένος, «έν φυλακῇ ήμην και έπεσκέψασθέ με». Η έπίσκεψη του φυλακισμένου και τὸ ένδιαφέρον γι' αὐτόν προξενεί τή μεγαλύτερη άπορία και άπαιτεῖ αναντίρροπα τή μεγαλύτερη ύπέρβαση. Φυλακισμένος εἶναι κάποιος πού διέπραξε έγκλημα ή κλοπή ή κάποια άδικία ή κακοποίηση και βιασμό ή ένας χρεωφειλέτης ή ένας στασιαστής. Σε αντίθεση με τις άλλες κατηγορίες, όπου οί πάσχοντες συνάνθρωποί μας εἶναι κακότυχοι, οί φυλακισμένοι, πλην έλαχίστων έξαιρέσεων, εἶναι και σεσημασμένοι άμαρτωλοί. Η άπορία γεννιέται από τὸ πῶς εἶναι δυνατόν ό Κύριος νά θεωρεῖ έναν τέτοιο ανθρωπο αδελφό Του, θύρα προσέγγισης Του, πέρασμα στή χώρα τῆς αἰώνιας βασιλείας Του.

Και ή ύπέρβαση, γιατί προκειμένου νά ένδιαφερθεῖς για κάποιον τέτοιο ανθρωπο πρέπει να ξεπεράσεις τις πιό δύσκολες έσωτερικές αναστολές. Κάτι τέτοιο άπαιτεῖ τή μεγαλύτερη δύναμη συγχώρησης, πρέπει νά άδιαφορήσεις για τήν έντύπωση τῆς κοινωνίας και τις προκαταλήψεις της. Έναν τέτοιο ανθρωπο, πού όλοι τόν έχουν διαγράψει, έσύ καλεῖσαι νά τόν βάλεις στο κέντρο τῆς ψυχῆς σου· αν εἶναι στήν περιφέρεια δέν μπορεῖς νά πλησιάσεις, δέν γίνεται. Ένω κανένας δέν έλπίζει και όλοι τόν καταδικάζουν μέσα τους, έσύ νά αναδείξεις τήν άγάπη πού «πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα έλπίζει, πάντα ύπομένει»· πρέπει νά σκεπάσεις πολλά, νά πιστεύσεις και νά έλπίσεις τὰ δύσκολα, νά ύπομείνεις και νά ανεχθεῖς ξένους τρόπους, συνήθειες και διάλεκτο, αλλοιωμένη όψη. Ένω εἶναι από όλους ξεχασμένος και στις συνειδήσεις όλων καταδικασμένος, έσύ νά τοῦ φέρεσαι ξεπερνώντας ύποψίες, φόβους, έσωτερικές κρίσεις. Και δέν εἶναι μόνος του άπέναντί σου σε οὐδέτερο κοινωνικά χῶρο, αλλά μαζί με άλλους όμοιούς του σε στιγματισμένο περιβάλλον, σε κακόφημο μέρος, σε φυλακή.

Οί φυλακές όμως, αυτοί οί τόποι, αγιάσθηκαν από τους αγίους Αποστόλους, από τον Παύλο, από τον ίδιο τον Χριστό. Τis φυλακές δὲν δίστασε ὁ Θεὸς νὰ τις ἐπισκεφθεῖ καὶ ἡ χάρις Του νὰ κάνει θαύματα, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Πέτρου (Πρ. ε' 19, ιβ' 7-10), τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα (Πρ. ιστ' 25-26). Ληστὲς μετενόησαν, ὅπως ὁ Μωυσῆς ὁ Αἰθίωψ, κακοῦργοι κληρονόμησαν τὸν Παράδεισο, ὅπως ὁ Εὐγνώμων Ληστής, βάρβαροι, πόρνες καὶ τελῶνες ἄλλαξαν ζωὴ καὶ αγιάσθηκαν. Στις φυλακὲς καὶ στοὺς καταδικασμένους γίνονται τὰ μεγαλύτερα θαύματα.

Ὅπως ὁ Ληστής ἀνεγνώρισε τὴ θεότητα τοῦ Κυρίου τότε πού αὐτὴ ἦταν κρυμμένη, τότε πού οὔτε οἱ μαθητὲς δὲν τὴν ἀντιλήφθηκαν, τότε πού ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ τὸ φρικτὸ πάθος Του, ὄντας ὁ ἴδιος ὄχι ἀπλῶς φυλακισμένος ἀλλὰ καρφωμένος σὲ σταυρό, ἔτσι καὶ ὁ ἐπισκέπτης τῶν φυλακῶν μπορεῖ νὰ διακρίνει τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐνέργεια τῆς χάριτός Του ἐκεῖ πού εἶναι καλυμμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ δυσδιάκριτη, ἐκεῖ πού δὲν ἀντέχει τὴ θεὰ τῆς καμμία ἀνθρώπινη λογική. Μέσα στις φυλακὲς ὁ μέγας Ἐπισκέπτης εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος μάλιστα «οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτοῦ καλεῖν» τοὺς φυλακισμένους. Στις φυλακὲς μπορεῖ νὰ ἐκφρασθεῖ ἡ πιὸ ἀνιδιοτελὴς καὶ αὐθεντικὴ ἀγάπη, στις φυλακὲς μπορεῖς νὰ συναντήσεις τὸν Χριστό στὴ μεγαλύτερη δόξα Του.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁδὸς σωτηρίας συντομότερη ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς φυλακισμένους, τὴν ὁποία δὲν ἀναφέρει μὲν ὁ Ματθαῖος στὴν παραβολὴ τῆς κρίσεως, τὴν διασώζει ὅμως διακριτικὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν ἱστορικὴ περιγραφή τοῦ πάθος τοῦ Κυρίου στὸ εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ. Ἐκεῖ ἡ «ἡτοιμασμένη τοῖς δικαίοις βασιλεία» δίδεται αὐθωρεῖ σὲ κάποιον πού προφανῶς δὲν ἦταν δίκαιος στὴ ζωὴ του καὶ φυσικὰ δὲν εἶχε τηρήσει καμία ἀπὸ τις προϋποθέσεις τῆς ἀγάπης πού ἔθεσε ὁ Κύριος ὀλίγον πρὸ τοῦ Πάθους. Εἶναι σὰν ὁ Κύριος, λίγες μόνο στιγμὲς πρὶν νὰ παραδώσει τὸ πνεῦμα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, νὰ προσθέτει καὶ μία τελευταία καὶ ἰδιαίτερος σημαντικὴ προϋπόθεση σωτηρίας: «ἐσταυρωμένος ἤμην καὶ ὠμολογήσατέ με». Μὲ τὴν ὁμολογία Του ὁ Εὐγνώμων Ληστής ξεπέρασε τοὺς ὄρους τῆς ἀγάπης!

Εἶναι ἐνδιαφέρον ὅτι ἐνῶ ἡ παραβολὴ τῆς κρίσεως παρουσιάζεται ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο καὶ ἡ μετάνοια τοῦ Ληστοῦ ἀπὸ τὸν Λουκᾶ, ὑπάρχει μιὰ ἐντυπωσιακὴ λεκτικὴ ὁμοιότητα. Ἐτσι ἡ παραβολὴ τῆς κρίσεως ἀρχίζει μὲ τὴν ἐκφραση «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ» (Ματθ. κε' 31), ὁ δὲ Ληστής ζητᾷ ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ τὸν θυμηθεῖ «ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ Του». Στὴν παραβολὴ ὁ Κύριος βάζει «τὰ πρόβατα ἐκ

δεξιῶν αὐτοῦ τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων» (στ. 33), κατὰ δὲ τὴν σταύρωση «σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λησταί, εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων» (Ματθ. κζ' 38). Ἐπιπλέον, ὁ Κύριος ὁμιλεῖ στὴν παραβολὴ γιὰ «τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (στ. 34), ὁ δὲ Ληστής ἐπικαλεῖται ἐπίσης τὴν βασιλεία τοῦ Κυρίου. Τέλος, ὁ Κύριος ἀπευθυνόμενος εἴτε στοὺς δικαίους εἴτε στοὺς ἁμαρτωλοὺς χρησιμοποιεῖ ὡς ἰσχυρὴ ἐπιβεβαιωτικὴ ἔκφραση τὸ «ἀμὴν λέγω ὑμῖν» (στ. 40, 45), ἔκφραση ποὺ χρησιμοποιεῖ καὶ στὸν Ληστή «ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ». Εἶναι κατηγορηματικὸς σὲ ὅ,τι λέγει. Θὰ μπορούσαμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι οἱ δύο περικοπὲς συγγενεύουν καὶ ἀμοιβαίως συμπληρῶνται.

Μὲ ἀφορμὴ αὐτὴν τὴν παρατήρηση, ἐπιτρέψτε μου νὰ μεταπηδήσω γιὰ λίγο πιὸ ἀναλυτικὰ στὸ αἰώνιο πρότυπο ὄλων μας καὶ στὴν μεγάλη ἀγάπη τοῦ πολυσεβάστου μας π. Γερβασίου, στὸν μεγάλο καὶ αἰώνιο κήρυκα τῆς Ἐκκλησίας μας, στὸν Εὐγνώμονα Ληστή.

Ἄς μεταφερθοῦμε μὲ τὴ σκέψη μας στὸ ὄλο σκηνικό. Ἕνας λόφος, ὁ Γολγοθᾶς, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων, στιγματισμένος ἀπὸ τὶς θανατώσεις κακούργων· ἕνας ἐξαργιωμένος γεμᾶτος πάθος ὄχλος ὕστερα ἀπὸ πολὺωρη ἔνταση· τρεῖς σταυροὶ μὲ τρία σώματα κρεμασμένα πάνω τους. Στὸν κεντρικὸ σταυρὸ, ὡς ὁ χειρότερος ἀπὸ τοὺς ληστές, βρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός· στὸν σταυρὸ τὸν ὀδηγεῖ ἡ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο· ὁ Πλάστης ἐκουσίως γίνεται θῦμα τοῦ εὐεργετημένου πλάσματος! Δίπλα Του, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, συσταυρωμένοι δύο κακούργοι ἀποτελοῦν τὸν εἰρωνικὸ διάκοσμο τοῦ ὑβρισμένου καὶ ἠττημένου Θεοῦ. Τί φοβερὸ θέαμα! Τί ἀσύλληπτο καὶ ἀκατανόητο γεγονός! Ἡ ὕβρις κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀνθρώπινη κακότητα στὸ ἀποκορύφωμά τους. Κι ἐκεῖ ἐπάνω, σ' αὐτὸ τὸ ἀπαράκλητο σκηνικό, διαμείβεται ἕνας συγκλονιστικὸς διάλογος. Λέγει ὁ ἕνας ληστής: «εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς» (Λουκ. κγ' 39). Τί πιὸ φυσικό; Τί ἄλλο νὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐνὸς σταυρωμένου κακούργου; Καὶ πολὺ ἦταν, σὰν λογικὸ φαινόταν· γιὰ νὰ εἶναι ληστής καὶ νὰ ὀδηγεῖται στὸν σταυρὸ θὰ ἦταν ἕνας σκληρὸς ἄνθρωπος ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνει ἀπλὲς καὶ λογικὲς σκέψεις, παρὰ μόνο σκέψεις ποὺ ὀδηγοῦνται καὶ κατευθύνονται ἀπὸ τὸ στενὸ συμφέρον καὶ τὶς χειρότερες μορφὲς τοῦ ἀνθρώπινου πάθους. Δὲν παίρνει καμία ἀπάντηση. Ὁ Κύριος σιωπᾷ.

Καὶ ὡς ἐδῶ ὅλα εἶναι ἀναμενόμενα. Ἐκεῖ ποὺ ἔρχεται ἡ ἔκπληξη εἶναι ὅταν παρεμβαίνει ὁ δεύτερος ληστής ἐπιτιμητικὰ καὶ λέγει: «οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὦν

ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε» (στ. 40, 41), δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεό, διότι ὑφίστασαι τὶς ἴδιες καταδικαστικὲς συνέπειες μὲ Αὐτόν; Καὶ ἐμεῖς μὲν δικαίως ὑποφέρουμε ἄξια τῶν ὅσων πράξαμε. Ἐγὼ κι ἐσὺ εἴμαστε ἄξιοι σταυρώσεως, αὐτὸς δὲ προφανῶς τίποτε ἄτοπο δὲν ἔχει διαπράξει, ὥστε νὰ δέχεται τὴν ἴδια καταδίκη μὲ μᾶς.

Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ὄντως συγκλονιστικός, καθὼς περιλαμβάνει πέντε διαφορετικὰ πράγματα:

Πρῶτον· ἐκφράζει τὸ κοινὸ αἶσθημα δικαίου, κάτι ποὺ κανεὶς δὲν θὰ περίμενε ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ἀνθρώπου ταυτισμένου μὲ τὴν ἀδικία καὶ τὴν ἔμπρακτὴ σκληρότητα. Ὅταν μάλιστα κάποιος ὑποφέρει ὁ ἴδιος, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἔχει τὴ νηφαλιότητα νὰ διακρίνει τὸ σωστό, τὸ δίκαιο, ἰδίως ὅταν τὸ αἶσθημα τοῦ δικαίου εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ ἀντίθετες ἐμπειρίες σκληρότητος καὶ κακίας μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς.

Δεύτερον· ἀποδέχεται τὶς συνέπειες τῶν πράξεών του, μάλιστα τῆς θανατικῆς ποινῆς του, μὲ χαρακτηριστικὴ εὐκολία, δείχνοντας ἔτσι ὄχι ἀπλῶς μιὰ ξεκάθαρη ὁμολογία ἐνοχῆς ἀλλὰ καὶ μιὰ βαθειὰ συνείδηση μετανοίας. Ἐπιπλέον, ἐνῶ φαίνεται πὼς αἰσθάνεται τὴ θεότητα τοῦ Κυρίου, μάλιστα μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀπώλεια «τοῦ εἶδους καὶ τοῦ κάλλους Του» (Ἠσ. νγ' 2) καὶ ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν πλήρη φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ἀδυναμία Του ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴ δύναμή Του, δὲν ζητᾶ καθόλου τὴν ἀπαλλαγὴ του ἀπὸ τὸ βασανιστήριον καὶ τοὺς πόνους τοῦ σταυροῦ. Αὐτὸς πίστεψε στὴ δύναμη τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ δὲν σκέφθηκε καθόλου τὴν ἀνακούφισή του.

Τρίτον· ἀναγνωρίζει στὸν Κύριον κατ' ἀρχὴν τὴν ἀθωότητα ἀμέσως, ὅπως καὶ ὁ Πιλαῶτος, ὁ ὁποῖος ὅμως ὕστερα ἀπὸ ὀλόκληρη διαδικασία ὁμολόγησε λέγοντας· «Ἴδου ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας οὐδὲν εὔρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ» καὶ «οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ» (Λουκ. κγ' 14, 15). Ὁ Ληστής ἄκουσε τὴν σιωπὴ τοῦ Κυρίου, ἔζησε τὸ πάθος Του ὡς ἔλεγχον τῆς δικῆς του ζωῆς. Γι' αὐτὸ καὶ διέκρινε τὴν ἀθωότητά Του.

Τέταρον· ὅλα αὐτὰ συνέβησαν λίγες στιγμὲς ἀφότου καὶ ὁ ἴδιος συνεργοῦσε μὲ τὸν ἄλλο ληστή στὸν ὀνειδισμό τοῦ Χριστοῦ καθὼς ἀναφέρει ὁ Ματθαῖος· «τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λησταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν» (Ματθ. κζ' 44). Αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ μεταβολὴ του ἦταν αἰφνίδια καὶ ἀπροϋπόθετη, συνέβη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Καὶ πέμπτον· αὐτὸ πού πραγματικὰ ἐκπλήσσει εἶναι ὅτι ὀμιλεῖ στὸν συνεργάτη του στὰ ἐγκλήματα γιὰ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι σὰν νὰ τοῦ λέγει· καλὰ τόσα χρόνια πού ἐγκληματούσαμε μαζί δὲν φοβόμασταν οὔτε ἐσὺ οὔτε κι ἐγὼ τὸν Θεό, εἶναι ὅμως δυνατὸν οὔτε τώρα πού βρισκόμαστε μπροστὰ στὸν θάνατο καὶ δίπλα στὸν Κύριο νὰ μὴν τὸν φοβᾶσαι; Ἦδη μέσα στὴν καρδιά του εἶχε ἀρχίσει νὰ μορφώνεται ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἦταν ἡ πηγὴ τῆς συνέσεως τῶν λόγων του· «ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου» (Παρ. θ' 10)

Τὸ φοβερώτερο ὅμως ὅλων εἶναι ὅτι τελικὰ δὲν ἀρκέσθηκε στὸ νὰ συνομιλήσει μὲ τὸν ἄλλο ληστή καὶ νὰ ἐκφραστεῖ σὲ αὐτόν, ἀλλὰ ὅτι καὶ στράφηκε προσευχητικὰ στὸν Κύριο. Ἔκανε κάτι πού κανεὶς ἄλλος δὲν τόλμησε, οὔτε οἱ μαθητρίες, οὔτε ὁ Ἰωάννης, οὔτε καὶ ὁ ἐκατόνταρχος πού Τὸν ὁμολόγησε. Οἱ μόνοι λόγοι πού ἀπευθύνθηκαν στὸν Κύριο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἦταν ὕβρεις καὶ εἰρωνεῖες. Αὐτοὶ πού τοῦ μίλησαν ἦταν «οἱ παραπορευόμενοι πού ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ... ὁμοίως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων καὶ Φαρισαίων ἐμπαίζοντες» (Ματθ. κζ' 39, 41) καὶ φυσικὰ ὁ ἕτερος ληστής. Οἱ δικοὶ Του ἀσφαλῶς μόνον ἐκλαιγαν καὶ συνετριβόντο μὲ τὸ φρικτὸ θέαμα.

Ὁ Δίκαιος ὅμως Ληστής στρέφεται μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ «ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. κγ' 42). Μὲ ἄλλα λόγια, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν ὁμολογεῖ ὡς Κύριο καὶ βασιλέα τῆς ἐπερχομένης βασιλείας Του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ζητᾷ ὁ Κύριος νὰ τὸν διατηρήσει στὴν αἰώνια μνήμη Του, ἐκφράζοντας ἔτσι τὴν πίστη του στὴ θεότητα τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἐλπίδα του στὴ μετὰ θάνατον ζωὴ.

Πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ κακοῦργος νὰ μετανοεῖ; ὁ ἀθεόφοβος νὰ φοβεῖται τὸν Θεό; ὁ ἄδικος νὰ ὀμιλεῖ μετὰ συνέσεως; αὐτὸς πού μιὰ ζωὴ σκεπτόταν πῶς καὶ ποιὸν νὰ σκοτώσει νὰ μὴν σκέπτεται τὸν θάνατό του; ὁ ἐπικίνδυνος γιὰ τοὺς ἄλλους νὰ μὴν ἐπιζητεῖ τὴ λύτρωση ἀπὸ τὰ βάσανά του; ὁ ἀδίστακτος νὰ εἶναι τόσο εὐγενής; ὁ μέχρι πρότινος βλάσφημος νὰ ὁμολογεῖ; ὁ ὀνειδίζων νὰ προσεύχεται; αὐτὸς πού δὲν εἶχε τὴν ἐμπειρία τῆς μεταμορφώσεως νὰ θεολογεῖ; Πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτὸς πού δὲν εἶδε θαύματα, πού δὲν ἄκουσε διδασκαλίες, πού δὲν γνώρισε τὸ κάλλος καὶ τὴν ὠραιότητα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναγνωρίσει τὴ θεότητά Του στὸ ἀντίκριμά του ὡς Ἐσταυρωμένου, νὰ ἐπιμένει στὴν ζωντάνια Του τὴ στιγμὴ πού πλησιάζει ὁ θάνατός Του, νὰ ὁμολογήσει τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή Του, τὴ στιγμὴ πού οἱ μαθητὲς Του τὸν ἐγκατέλειψαν, πού ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθηκε, πού ὁ Ἰδιος ἐξέφραζε τὴν αἴσθησή τῆς θείας ἐγκατάλειψής Του;

Τελικά, ὁ Θεὸς δίνει εὐκαιρίες καὶ στὸν μεγαλύτερο κακοῦργο, καὶ τὴν τελευταία στιγμή καὶ στὸ βαθύτερο σκοτάδι, καὶ στὴν ἄκρα καὶ ἀπόλυτη ταπείνωση καὶ κένωσή Του. Καὶ ὁ χειρότερος ἄνθρωπος συντηρεῖ μέσα στὸ βάθος του σπέρματα καλωσύνης, σπίθες πνευματικοῦ φωτός, φιλοξενεῖ τὴν κρυμμένη ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του. Ποτὲ καὶ κανεὶς δὲν χάνει τὴν πιθανότητα τῆς μεγάλης εὐκαιρίας του καὶ τὴ δυνατότητα τῆς αἰώνιας προοπτικῆς του. Ὑπάρχουν ἀφορμὲς μετανοίας καὶ ἐλπίδα γιὰ ὅλους καὶ πάντοτε.

Τὸ κορύφωμα τοῦ ὅλου διαλόγου ὅμως βρίσκεται στὴν ἀπάντηση τοῦ Κυρίου. Πράγματι εἶναι μεγάλη ὑπόθεση ἢ μετάνοια καὶ ἰδιαίτερα ἐπαινετή. Αὐτὸ ὅμως πὺ εἶναι ἀσύλληπτο εἶναι ἢ μακροθυμία καὶ ἢ ἐλεήμων κρίση τοῦ Θεοῦ. «Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (στ. 43). Τί ζήτησε ὁ Ληστής; Στὴ μελλοντικὴ Του βασιλεία νὰ τὸν θυμηθεῖ ὁ Κύριος.

Ὁ Κύριος ὅμως ξαφνιάζει μὲ τὴν ἀπάντησή του. Δὲν ζυγίζει τὰ λόγια καὶ τίς προθέσεις του, δὲν τὸν ἐλέγχει γιὰ τὴν πρότερη ζωὴ του, δὲν διαμαρτύρεται γιὰ τὰ τραύματα πὺ τοῦ προκάλεσε ὁ ἁμαρτωλὸς βίος του, δὲν ἀμφισβητεῖ τὴ μετάνοιά του, δὲν κοντοστέκεται στὴν ἀπάντησή Του, δὲν τὸν ἀφήνει σὲ ἀμφιβολία, δὲν ἀρκεῖται σὲ σταγόνες συμπάθειας καὶ σὲ ἐπιφυλακτικὲς ὑποσχέσεις, δὲν τοῦ λέγει θὰ δοῦμε ἢ θὰ ἀποφασισθεῖ αὐτὸ ἀργότερα, δὲν δυσκολεύεται νὰ ἀνταποκριθεῖ στὸ αἴτημά του.

Αντίθετα, στὸ «ὅταν ἔλθῃς» τοῦ Ληστοῦ, ὁ Κύριος ἀπαντᾷ μὲ τὸ «σήμερον» καὶ στὸ «μνήσθητί μου» μὲ τὸ «μετ' ἐμοῦ ἔσῃ». Τοῦ δίνει ἄμεσα τὰ πολὺ περισσότερα, αὐτὰ πὺ δὲν φαντάζεται· «ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν» ἀπολαμβάνομεν (Ἐφ. γ' 20). Τὸν ἀποχαιρετᾷ ὄχι μὲ ἀποδείξεις καὶ ἐπιχειρήματα, οὔτε μὲ ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ μὲ ἐπιβεβαιώσεις πὺ ἤδη ἰσχύουν ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή. Μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, τὸ «τετέλεσται» πὺ σὲ λίγο θὰ ἀναφωνοῦσε ὁ Κύριος δὲν ἦταν μιὰ κραυγὴ ἀνακούφισης ἀπὸ τοὺς πόνους, ἀλλὰ μιὰ ὁμολογία ὀλοκλήρωσης τῆς θείας οἰκονομίας. Ἦδη ὁ Παράδεισος ὑποδεχόταν τὸν πρῶτο οἰκιστὴ του, ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου ἀποδεικνυόταν «ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου», «ζωὴ καὶ ἀνάστασις» γιὰ τὸν λαὸ Του.

Εἶναι μεγάλη ἀλήθεια ὅτι «ἢ τοῦ Ληστοῦ μετάνοια τὸν Παράδεισον ἐσύλησεν», εἶναι ὅμως μεγαλύτερη ὅτι ἢ μακροθυμία καὶ τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ προσφέρει τὸν Παράδεισο ἀνοιχτὸ σὲ κάθε μετανοοῦντα ἄνθρωπο. Ὁ Παράδεισος δὲν κερδίζεται οὔτε περισσότερο κλέβεται μὲ τὴν μετά-

νοια· ὁ Παράδεισος χαρίζεται ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀπλᾶ, ἢ μετάνοια ἀνοίγει τὰ μάτια γιὰ νὰ ἀντικρούσει κανεὶς τὸ θεῖον ἔλεος· δὲν ἀνοίγει τὸν δρόμο πρὸς τὸν Θεό, ἀλλὰ ἀνοίγει τὴν καρδιά, αὐξάνει τὴ δεκτικότητα καὶ τὴ χωρητικότητά της καὶ διευκολύνει τὴν ἔλευση τοῦ Κυρίου μέσα της. Στὸν σταυρὸ ὁ Ληστής ἀνεγνώρισε τὸν Κύριο ὄχι ὡς Παντοδύναμο ἀλλὰ ὡς Ἐλεήμονα Θεό.

Ὁ Ληστής αὐτὸς ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τουλάχιστον ἀπὸ τὸν ἕβδομο αἰῶνα καὶ μετὰ τιμήθηκε ὡς ἅγιος μὲ ὀρισμένη μνήμη τὴν 12^η Ὀκτωβρίου στὴν Ἀνατολή καὶ τὴν 23^η Μαρτίου στὴ Δύση. Οἱ διάφορες ἀκολουθίες γέμισαν ἀπὸ ἀναφορὲς στὴ σωτήριο ὁμολογία του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ εἰκονογραφία τὸν παρέστησε μὲ φωτοστέφανο. Γιὰ ἄγνωστο ὅμως λόγο, μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας δὲν ὑπῆρξε ναὸς του καὶ δὲν φιλοτεχνήθηκε κάποια ἀκολουθία του. Οἱ πιστοὶ ἀνεφέροντο μέχρι τὶς μέρες μας στὸ μοναδικὸ παράδειγμά του, δὲν ὑπῆρχε ὅμως τρόπος νὰ ζητήσουν τὶς πρεσβεῖες του.

Σήμερα, ἀπὸ τὸ 2004 καὶ μετὰ, ἐντελῶς ἀνεξάρτητα ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην ἔχουν συγγραφεῖ πέντε ἀκολουθίες, ἔχει κατασκευασθεῖ τὸ πρῶτο ναῦδριο καὶ ἔχει ἐγκαινιασθεῖ ἡ πρώτη μονὴ στὴ μνήμη του. Ὅτι δὲν ἔγινε στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, τὴ ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου γίνεται στὶς μέρες μας. Προφανῶς, πλεοναζούσης τῆς ἁμαρτίας, ὑπάρχει ἰδιαίτερη ἀνάγκη μετανοίας. Καὶ ὁ Ἅγιος ἐμπνέει· δὲν εἶναι ἅγιος γιὰ νὰ τὸν θαυμάζουμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν ἐπικαλούμεθα.

Πολυσέβαστέ μας π. Γερβάσιε, ἡ σημερινὴ ἡμέρα δὲν εἶναι ἡμέρα τιμῆς στὸ ἱερὸ πρόσωπό σας -εἶναι καὶ αὐτό-, εἶναι ἡμέρα δοξολογίας στὸ Πανάγιο ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας. Χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ ταράξουμε τὴν ἡσυχία τῆς ἐσωτερικῆς ταπεινώσεώς σας, ὀφείλουμε ἀναπόφευκτα δημόσια καὶ ἐν συνάξει νὰ ἐκφράσουμε δυὸ λόγια πρὸς τὴν ὀσιότητά σας.

Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ βλέμμα σας ἀντανაკλοῦν παιδικὴ καθαρότητα, ὁ λόγος ἀποπνέει νεανικὸ ἐνθουσιασμό, ἡ ζωὴ καὶ τὸ ὕφος ἀγέραστο ἦθος, τὸ φρόνημα ἀκατάβλητη δύναμη καὶ ἀνυποχώρητη ἀνιδιοτέλεια. Ἡ εἰκόνα, οἱ πράξεις, ἢ ὅλη πολιτεία, κάνουν τὸ ὄνομά σας ταυτόσημο μὲ τὴν πιὸ λεπτὴ, τὴν πιὸ δύσκολη, τὴν πιὸ αὐθεντικὴ ἔκφραση τῆς ἀγάπης· τὴν ἀδιάκριτη ἀγάπη, τὴν ἀγάπη σὲ αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖο λογικὰ καὶ συναισθηματικὰ δὲν ἔχουμε ἐλπίδα, τὴν ἀγάπη σὲ αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπάρχουν ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ δικαιολογημένες προκαταλήψεις, τὴν ἀγάπη σὲ αὐτὸν ποὺ φαινομενικὰ δὲν τὴν ἀξίζει οὔτε καὶ τὴν δικαιούται.

Αλήθεια, πού βρέθηκε μέσα σας τόση αγάπη; Πώς εκφράζεται τόση δύναμη; Ποιός σας χάρισε τόση σοφία και σύνεση; Έμπνευσμένος από τὸν δέσμιο Παῦλο, γίνατε ὁ ἴδιος δέσμιος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, προσφέροντας ὀλόκληρη τὴ ζωὴ σας στὴν ὑπηρεσία τῶν πιὸ ἐξαγριωμένων παιδιῶν Του. Συγκλονισμένος ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεοῦ ἀγκαλιάσατε τὸν συσταυρωμένο μὲ Αὐτὸν Ληστή. Ἡ ἀνεξάντλητη ἀγάπη τοῦ Δικαίου Κυρίου σᾶς ἔδειξε τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ κακούργου σᾶς φανέρωσε τὸ μυστήριο τοῦ σταυροῦ. Ὅντως ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ εἶναι «σκάνδαλο καὶ μωρία» στὸν σκοτισμένο νοῦ. Εἶναι ὅμως «Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία» στὸν κλητὸ τοῦ Θεοῦ σύγχρονο ἀπόστολό Του.

Πρῶτος ἐμπνευστὴς σας ὁ Εὐγνώμων Ληστής. Αγαπητὸς φίλος σας ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τοῦ Παραδείσου. Συγκινημένος ἀπὸ τὴ συγκλονιστικὴ μεταστροφή του, ἀγκαλιάσατε τὸν πιὸ ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο καὶ τὸν κάνατε προσφιλέστατο ἀδελφὸ σας, μέλος τῆς τόσο παράξενης οἰκογένειάς σας. Ἐξ αἰτίας του ἀγαπήσατε τὸν Γολγοθᾶ καὶ τὸν κάνατε καὶ αὐτὸν δικό σας ὀρητήριο. Μείνατε σὲ ὅλη σας τὴ ζωὴ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ, φωτισθήκατε ἀπὸ τὴ θέα τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐμπνευσθήκατε ἀπὸ τὸ ἄκουσμα τῶν θείων λόγων Του καὶ συντετριμμένος γονατίσατε ἀπὸ τὸν ποταμὸ τοῦ ἀπείρου ἐλέους Του. Στιγματισμένος ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν ἀπολωλότων προβάτων γεύεσθε τὸ αἷμα τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου. Μουσκεμένος ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν μετανοούντων δέχεσθε τὸ δεύτερο βάπτισμα τῆς κενωτικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Στὴν ἀγκαλιά σας δὲν ξεκουράζονται οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ ἀναπαύονται οἱ περισσότεροι ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀντηχεῖ τὸ κήρυγμα τοῦ θεολογοῦντος Ληστοῦ.

Περιφρονηθήκατε ἴσως ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μάννα σας, ἀλλὰ σᾶς κατενόησε ὁ κόσμος τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς διαστροφῆς. Ἡ ζωὴ σας ἓνα θαῦμα, ἡ καρδιά σας μόνο ματωμένη ἀπὸ ἀγάπη, τὰ πόδια σας ἰδρωμένα ἀπὸ τὸ τρέξιμο, τὸ ράσο σας σκονισμένο ἀπὸ τὴν αὐταπάρνηση, ἡ ἱερωσύνη τιμημένη ἀπὸ τὴ θυσία. Ποτό σας τὰ δάκρυα τῶν μετανοούντων καὶ κρασί σας τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ φύτευσε στὴν καρδιά σας τὴν ἀγάπη τῶν φυλακισμένων ὡς κλήση, ὁ φωτισμὸς Του γέννησε σκέψεις, ὁράματα, προγράμματα, ἡ δύναμή Του σᾶς ἀξίωσε νὰ ἀνοίξετε τὰ χέρια καὶ νὰ ἀγκαλιάσετε τοὺς πιὸ λερωμένους ἀπὸ ἐγκληματικὴ ζωὴ συνανθρώπους μας.

40 χρόνια βαδίζετε στὴν ἔρημο τῶν φυλακῶν καὶ τῆς καταδίκης καὶ παραμένετε ἄθικτος ἀπὸ τὴν βρωμιὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

40 χρόνια πιάνετε άγκάθια και ξοδεύετε τὸ αἷμα σας και ἡ καρδιά σας διαθέτει ἀκόμη ἀποθέματα ματωμένων αἰσθημάτων.

40 χρόνια «ἐν μέσω παγίδων διαβαίνετε και ἐπὶ ἐπάλλξεων περιπατεῖτε», τίποτε ὅμως δὲν κατάφερε νὰ λυγίσει τὴν κορμωσασιά και νὰ ἐμποδίσει τὸν βηματισμό σας.

40 χρόνια ἀπολυμαίνετε χαίνουσες πληγές μὲ τις σταγόνες τοῦ θεϊκοῦ αἵματος και θεραπεύετε ἀνίατες ἀσθένειες και ἡ τεράστια καρδιά σας οὔτε κουράσθηκε οὔτε συνήθισε τὴν προσφορά της.

40 χρόνια δίνετε χρόνο, σκέψη, μέριμνα, χρήματα, προσευχή, σὲ κλέφτες, σὲ δολοφόνους, σὲ ἐγωιστές, σὲ βιαστές, σὲ σκληρές ψυχές, σὲ ἀπάνθρωπα θηρία, σὲ ἀρνητές και ὑβριστές τοῦ Θεοῦ, και ἀκόμη δὲν στέρεψε ἡ ὀλοζώντανη ψυχή σας.

40 χρόνια προσφέρετε ἀπὸ τὰ σπλάγχνα σας τὴν πιὸ σπάνια μορφή ἀγάπης και αὐτὴ ἀντὶ νὰ μειώνεται αὐξάνει.

40 χρόνια διατρέξατε ὅλη τὴν οἰκουμένη και στὰ 86 σας χρόνια δείχνετε ξεκούραστος.

40 χρόνια δίνοντας τὰ πάντα κενώσατε τὴν καρδιά σας γι' αὐτὸ και δικαιούσθε νὰ περιμένετε ὁ παντεπόπτης Κύριος νὰ σᾶς χαρίσει τὸ πλήρωμα τῆς δόξης Του. Ἡ σχέση σας μὲ τοὺς φυλακισμένους ἐξασφαλίζει τὴν αἰώνια κοινωνία σας μὲ τοὺς ἁγίους και ἡ προσφορά τῶν φυλακῶν προοιωνίζει τὸ ἀνταπόδομα τῆς βασιλείας Του.

Οἱ ἀπελευθερωμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοὺς φυλακισμένοι ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, σᾶς εὐγνωμονοῦν γιὰ τις ἀστραπές τις ἀγάπης σας, ὅσοι παρακαλουθοῦμε τις ἄοκνες προσπάθειες τῆς ξεχειλισμένης ἀπὸ εὐγενῆ αἰσθήματα καρδιάς σας, δοξάζουμε τὸ ὄνομα τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐμπνευστοῦ σας, και ὅλοι μαζί προσευχομαστε ὁ Κύριος νὰ σᾶς χαρίζει φωτισμὸ νὰ τὸν διακονεῖτε, δύναμη νὰ ὑπομένετε, ἔτη πολλά γιὰ νὰ μᾶς στηρίζετε και τὸν καλὸ Παράδεισο γιὰ νὰ ἀναγνωρίσετε φωτοστεφανωμένο τὸν πρῶτο οἰκιστὴ του και καλὸ σας φίλο, νὰ ἀντικρῦζετε αἰωνίως «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» και ἔνθρονο τὸν Ἐσταυρωμένο Βασιλέα τῆς δόξης και καθὼς θὰ εἰσέρχεσθε προφέροντας τὸ «Μνήσθητί μου, Κύριε» νὰ ἀκούσετε τῆς μακαρίας Του φωνῆς: «Δεῦρο ὁ εὐλογημένος τοῦ Πατρός μου, κληρονόμησον τὴν ἡτοιμασμένην σοι βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου...ἐν φυλακῇ ἤμην και ἐπεσκέψω με» και «Ἀμήν, λέγω σοι, π. Γερβάσιε, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ».